

SARAH J. MAAS

POVINNÁ
VÁZDA PRE
VŠETKÝCH
FANÚŠIKOV
FANTASY

KRÁĽOVNÁ
v
TIENOCH

BEZ PÁNOV. BEZ HRANÍC. BEZ ZLUTOVANIA.
TERAZ NASTAL ČAS NA POMSTU.

KRÁLOVNÁ
TIEŇŮCH

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

séria Trón zo skla
TRÓN ZO SKLA
KORUNA TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH
BÚRKA V IMPÉRIU

Novely k sérii Trón zo skla
VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV
VRAHYŇA V PÚŠTI
VRAHYŇA V PODSVETÍ
VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMAELOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

séria Na dvore z trňov a ruží
NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ
NA DVORE Z HMLY A BESU

SARAH J. MAAS

KRÁLOVNÁ
TIĚŇOCH

BEZ PÁNOV. BEZ HRANÍC. BEZ ZLUTOVANIA.
TERAZ NASTAL ČAS NA POMSTU.

slovar

Text copyright © Sarah J. Maas 2015
Map copyright © Kelly de Groot 2015
Jacket illustration © 2015 by Talexi
Translation © Zuzana Kamenská 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-2517-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas – *Throne of Glass Series, Book 4: Queen of Shadows*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2015,
preložila Zuzana Kamenská.
Zodpovedná redaktorka Stela Solčianska
Editor Erik Fazekaš
Úprava obálky Dodo Dobrík
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2017.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

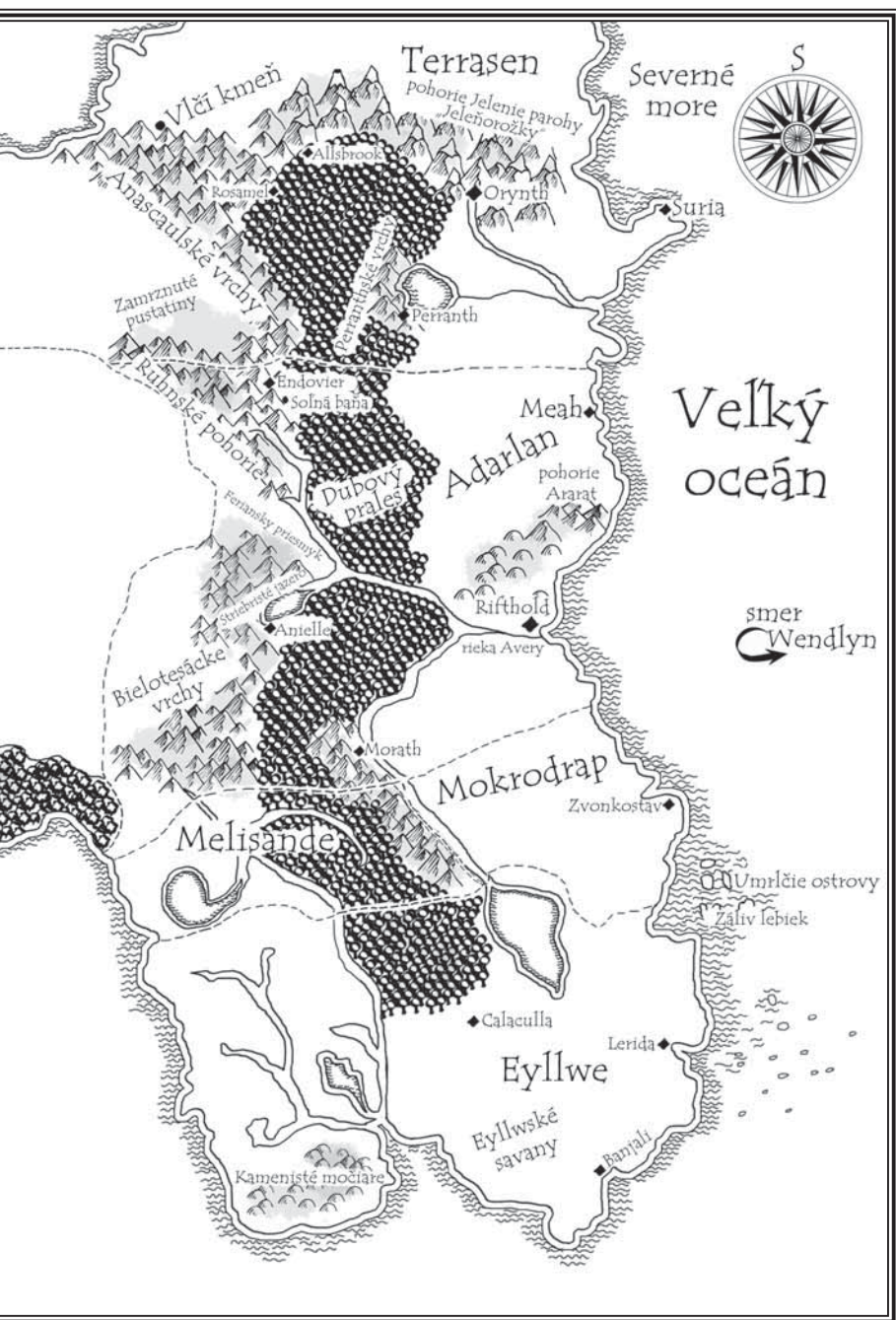
Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Pre Alex Bracken –
za šesť rokov e-mailovania, za tisíce strán kritik,
za tvoje levie srdce a jedijskú múdrosť,
a za to, že si taká, aká si.*

*Som šťastná, že som ti vtedy poslala e-mail
a ty si mi naň odpovedala.*

Erilea

Terrasen

Severné more

Vlčí kmeň

pohorie Jelenie parohy
Jeleňorožky

Suria

Rosamel

Allshbrook

Orynth

Zamrzuté pustatiny

Peranth

Rupinské pohorie

Endovier

Solná baňa

Meah

Veľký oceán

Adarlan

pohorie Ararat

Zamrzuté pustatiny

Dubový prales

Rupinské pohorie

Antielle

Rifthold

rieka Avery

smer
Wendlyn

Bielotesácke vrchy

Antielle

Morath

Mokrodrap

Zvonkostav

Melisande

Umrliče ostrovy

Záliv Iebiek

Calaculla

Eyllwe

Lerida

Eyllwské savany

Bantali

Kamenisté močiare

VÝSLOVNOST

MENÁ:

Celaena Sardothien [selejna sardotien]	Kaltain Rompier [kaltejn rompíai]
Aelin Ashryver Galathynius [ejlin ašrivr galafinius]	Sorscha [sorša]
Chaol Westfall [kejol westfól]	Ren Allsbrook [ren ólsbrouk]
Dorian Havilliard [dórien heviljárd]	Wesley [vezly]
Aedion Ashryver [ejdíjn ašrivr]	Nesryn Faliq [nezrin felík]
Arobynn Hamel [erouben hemel]	Ioan Jayne [joán džejn]
Archer Finn [árčr fin]	Elide Lochan [ilíd lókin]
Rourke Farran [rók feren]	Rowan Whitethorn [roven veitórn]

MIESTA:

Eyllwe [ílvej]	Endovier [endouvír]
Erilea [erílja]	Orynth [orint]
Terrasen [terasen]	Annielle [enníel]
Adarlan [adarlen]	Melisande [melissend]

The background of the entire page is a dense, repeating pattern of light green leaves and flowers, possibly a type of clover or similar plant. The pattern is rendered in a soft, semi-transparent style, allowing the white text to stand out clearly. The leaves are small and pointed, while the flowers are small and bell-shaped.

PRVÁ ČASŤ

PANI
TIEŇOV

V temnote čosi číhalo.

Bolo to prastaré a kruté a zakrádalo sa to v tieňoch, ktoré mu bičovali myseľ. Nepatrilo to do jeho sveta a pri-niesli to sem, aby ho to naplnilo svojím bytostným chla-dom. Ešte stále ich delila neviditeľná bariéra, no múr sa vždy o trochu rozpadol, keď bytosť prešla popri ňom, aby skúsila jeho pevnosť.

Nespomínal si na svoje meno.

To bolo prvé, na čo zabudol, keď ho pred týždňami či eónmi pohltila temnota. Potom zabudol mená ostatných, ktorí mu boli drahí. Spomínal si na hrôzu a zúfalstvo vďaka jedinej scéne, ktorá dookola prerušovala čierňavu ako pravidelný rytmus bubna: niekoľko minút vresku, krvi a zamrznutý vietor. V tej miestnosti z červeného mramoru a skla boli ľudia, ktorých ľúbil. Žena, ktorá prišla o hlavu...

Prišla, ako by si za státie mohla sama.

Krásna žena s jemnými rukami, ktoré pripomínali zla-té holubice. Nebola to jej vina, hoci si nevedel spomenúť na jej meno. Bola to vina muža na sklenenom tróne, kto-rý prikázal strážnikovi, aby mečom preťal mäso a kosť.

V tme nebolo nič okrem chvíle, keď ženina hlava s du-nením dopadla na zem. Nebolo tam nič *iba* tento mo-ment, ktorý sa donekonečna opakoval – a tá vec, čo sa za-krádala neďaleko a čakala, kedy sa zlomí, kedy sa poddá, kedy ju vpustí dnu. Princ.

Nevedel si spomenúť, či je princom tá vec, alebo bol ke-dysi princom on. To ťažko. Princ by nedovolil, aby žene odťali hlavu. Princ by zastavil čepeľ. Princ by ju zachránil.

No on ju nezachránil a vedel, že ani jeho nepríde nikto zachrániť.

Za tieňmi bol ešte stále skutočný život. Ten muž, ktorý prikázal vraždu tej krásnej ženy, ho nútil zúčastňovať sa v ňom. A keď to spravil, nikto si nevšimol, že bol sotva viac než bábka. Mal ťažkosti rozprávať aj konať mimo okov svojej mysle. Nenávidel všetkých, lebo si to nevšimli. Toto bola jedna z emócií, ktoré ešte poznal.

Nemala som ťa ľúbiť. Povedala tá žena – a potom umrela. Nemala ho ľúbiť a on sa nemal odvážiť ľúbiť ju. Zaslúžil si túto temnotu, a keď sa múr konečne rozpadne, čakajúca bytosť skočí, prenikne doňho a naplní ho... a bude to zaslúžené.

A tak ostal spútaný v noci, videl výkrik, krv a pád tela na kameň. Vedel, že by sa mal vzpierať, vedel, že *sa vzoprel* v posledných sekundách, než mu okolo krku cvakol čierne obojok.

No v temnote naňho striehne tá vec a on sa už nevydrží dlho brániť.

Aelin Ashryver Galathynius, dedička ohňa, milovaná Maly Nositeľky ohňa a právoplatná kráľovná Terrasenu, sa opierala o ošúchaný dubový bar a ostrážito načúvala zvukom zo sály rozkoší. Usilovala sa roztriediť nadšené výkriky, vzdychy a neslušné pesničky. Hoci toto podzemné hniezdo hriechu známe ako Kobka za posledné roky niekoľko ráz vymenilo majiteľov, predsa sa nezmenilo. Bolo v ňom nepríjemne horúco, smrdelo zatuchnutým pivom a špinavými telami a bolo na prasknutie plné kriminálnikov a spodiny.

Nemálo mladých pánov a synov obchodníkov sebaisto zišlo dole do Kobky a viac neuzrelo svetlo sveta. Niekedy to bolo tým, že ukázali svoje zlato a striebro pred nesprávnou osobou, niekedy to bolo preto, lebo boli natoľko márniví a opití, že si mysleli, že môžu skočiť do ringu a vyjsť odtiaľ živí. Inokedy zas niektorý z nich ublížil predajnej žene vo výklenku, ktorými bola lemovaná celá ozrutná miestnosť, a na vlastnej koži zistil, koho si majitelia Kobky skutočne cenia.

Aelin pomaly chlipkala pivo, ktoré jej pred chvíľou podstrčil upotený výčapník. Bolo nariedené a lacné, ale aspoň bolo studené. Cez zápach špinavých tiel sa k nej dostala vôňa pečeného mäsa na cesnaku. Zaškvrkalo jej v žalúdku, ale nebola natoľko hlúpa, aby si tu objednala jedlo. Po prvé, mäso zvyčajne pochádzalo z potkanov, ktoré sa hmýrili tmavými uličkami nad krčmou, po druhé, bohatým zákazníkom ho väčšinou okorenili niečím, po čom sa prebrali v spomínaných tmavých uličkách s prázdny mšcom. Ak sa vôbec prebrali.

Mala špinavé oblečenie, ktoré však bolo dosť kvalitné, aby mohla vzbudiť záujem zlodějov. A tak opatrne preskúmala pivo a ovoňala ho, predtým než si z neho usrkla. Zdalo sa jej v poriadku. Čoskoro sa bude musieť najesť, ale najprv v Kobke zistí to, po čo sem prišla. Potrebovala sa dozvedieť, čo sa, dopekla, stalo v Riftholde za tých niekoľko mesiacov, kým tu nebola.

A s akým klientom sa to Arobynn Hamel musel stretnúť, keď riskoval schôdzku tu – najmä keď v meste vyčíňali brutálne čierne stráže ako svorka hladných vlkov.

Okolo takejto stráže sa jej podarilo prešmyknúť v chause pri vystupovaní z lode, ale stihla si všimnúť ónyxového wyverna vyšitého na ich uniformách. Čierny wyvern na čiernom pozadí – možno adarlanského kráľa už unavilo predstierať, že bol niečo iné než hrozba, a vydal kráľovský rozkaz zbaviť sa tradičnej karmínovej a zlatej, ktoré dovtedy symbolizovali jeho panstvo. Čierna ako smrť. Čierna ako jeho dva vyrdkľúče. Čierna ako valgskí démoni, ktorých využíval, aby vytvoril nezastaviteľnú armádu.

Mráz jej prebehol po chrbte a dopila zvyšok piva. Keď položila pohár na barový pult, svetlo z kovaných železných lustrov jej ožiarilo gaštanové vlasy.

Z prístavu utekala rovno na Tieňové trhovisko pri rieke, kde človek našiel všetko, čo hľadal, či to bolo vzácne, pašované, alebo úplne obyčajné, a kúpila si farbu na vlasy. Zaplatila obchodníčke o strieborniak viac za chvíľku osamote v zadnej časti obchodu, kde si vlasy zafarbila. Ešte stále jej siahali len po plecيا. Keby ju náhodou stráže v prístavisku zazreli, aj tak by hľadali zlatovlasú ženu. *Všetci* budú hľadať zlatovlasú mladú ženu, keď sa ku kráľovi donesie, že jeho Dýka zlyhala a nezavraždila wendlynsku kráľovskú rodinu a že ani neukradla obranné plány námorníctva.

Pred niekoľkými mesiacmi poslala varovanie eyllwskému kráľovi a kráľovnej a vedela, že urobia potrebné opat-

renia. No napriek tomu ostal jeden človek, ktorému hrozilo nebezpečenstvo. Musela sa oňho postarať, skôr ako urobí prvý krok svojho plánu. Ten človek by jej dokázal vysvetliť, čo za stráže striehli v prístave. A prečo bolo mesto o poznanie tichšie a napätejšie. Zakríknuté.

Keby sa niekde mohla niečo dozvedieť o kapitánovi kráľovskej gardy a zistiť, či je v bezpečí. Stačilo vypočuť si správny rozhovor, posadiť sa k správnejmu stolu kartárov. Aká šťastná náhoda ju postretla, keď zbadala Terna – jedného z Arobynnových favoritov medzi vrahmi –, ako kupuje dávku svojho obľúbeného jedu na Tieňovom trhovisku.

Sledovala ho sem a hneď si všimla niekoľko ďalších Arobynnových vrahov nenápadne rozmiestnených po sále rozkoší. Také niečo by nikdy nespravili, keby nebol prítomný aj ich majster. Zvyčajne sa to stávalo len vtedy, keď mal Arobynn stretnutie s niekým vskutku dôležitým. Alebo nebezpečným.

Keď Tern s ostatnými vkĺzol do Kobky, niekoľko minút počkala na ulici skrytá v tieňoch, aby videla prichádzať Arobynna, ale márne. Musel teda byť už vnútri.

Vošla so skupinkou opitých synov obchodníkov, zbadala, kde sedel Arobynn, a usilovala sa ostať nespozorovaná a nezaujímavá, zatiaľ čo špehovala pri bare s nastraženými ušami.

V kapucni a v tmavých šatách zapadla do davu a nezbudzovala zvedavé pohľady. Keby sa aj našiel taký hlupák, ktorý by sa ju pokúsil okradnúť, stal by sa jej korisťou. Začali jej totiž dochádzať peniaze.

Vzdychla si. Keby ju len videli jej príbuzní! Aelin Divoký oheň, vrahyňa a vreckárka. Jej rodičia a strýko sa pravdepodobne obracali v hrobe.

No napriek tomu niektoré veci za to stáli. Aelin prstom naznačila plešivému výčapníkovi, že chce doliať.

„Byť tebou, dievčatko, dával by som si pozor, koľko vypijem,“ zaznel vedľa nej posmešný hlas.

Zboku sa pozrela na priemerne veľkého muža, ktorý vkĺzol vedľa nej pri bare. Spoznala by ho podľa prastarej šable, no to nebolo treba. Stačil jediný pohľad na jeho odzbrojujúco obyčajnú tvár. Červená pokožka, prasacie očka a hrubé obočie – to všetko bola maska obyčajnosti, pod ktorou sa skrýval krvilačný vrah.

Aelin sa oprela predlaktiami o bar a prekrížila si členky. „Ahoj, Tern.“ Bol to Arobynnov zástupca – aspoň ním bol pred dvoma rokmi. Zákerná a vypočítavá sviňa, ktorá bola viac než ochotná robiť za Arobynna jeho špinavú robotu. „Vedela som, že je len otázkou času, kedy ma vyňuchá niektorý z Arobynnových psov.“

Tern sa oprel o bar a vyčaroval až príliš srdečný úsmev. „Ak ma pamäť neklame, ty si vždy bola jeho obľúbená suka.“

Zachichotala sa a pozrela mu do tváre. Boli skoro rovnako vysokí – a keďže bol Tern štíhly a útlý, bol nesmierne dobrý pri vníkaní na najlepšie strážené miesta. Keď krčmár zbadal Terna, radšej sa od nich držal čo najďalej.

Tern kývol hlavou ponad plece do zatienenej zadnej časti sály. „Posledná lavica pri stene. Práve končí s klientom.“

Zaletela pohľadom, kam naznačil Tern.

Obe strany Kobky lemovali výklenky plné prostitútok – a keďže neboli poriadne oddelené závesmi, bolo do nich vidno. Nevšímal sa zviňajúce sa telá, vyziabnuté ženy s prázdnyimi pohľadmi, ktoré čakali, keď prídu na rad, aby si na seba zarobili v tejto prehnitej žumpe, ani ľudí, ktorí zízali na šťastlivcov od najbližších stolov – stráže, voveurov a kupliarov. No v stene vedľa výklenkov bolo aj niekoľko boxov.

Presne tie nenápadne pozorovala, odkedy prišla.

V tom najvzdialenejšom od svetla sa pod stolom zaleskli vyleštené čižmy na ležérne natiahnutých nohách. Druhý pár čižiem, znosených a zablatených, sa opieral

o zem, akoby sa ich majiteľ chystal odísť. Alebo ak bol skutočne hlúpy, pustiť sa do bitky.

Bol rozhodne dosť hlúpy na to, aby nechal svoju osobnú strážkyňu všetkým na očiach ako maják, ktorý každého upozornil, že v poslednom boxe sa deje niečo dôležité.

Bola štíhla, mladá a po zuby ozbrojená. Opierala sa o drevený stĺp neďaleko svojho zamestnávateľa. Hodvábne vlasy po pleciah sa jej zaleskli vo svetle, keď sa skúseným okom poobzerala po sále rozkoší. Na zákazníčku tohto pochybného zariadenia bola až príliš strnulá. Nemala na sebe uniformu, nebola oblečená vo farbách žiadneho šľachtického rodu, nemala nijaký erb ani výšivku. To nebolo prekvapujúce, keďže klient si zakladal na tajnostkárstve.

Klient si pravdepodobne myslel, že bude bezpečnejšie stretnúť sa tu, hoci takéto schôdzky sa väčšinou uskutočňovali v Sídle vrahov alebo v niektorom pochybnom hostinci, ktorý vlastnil sám Arobynn. Určite nevedel, že Arobynn patrila medzi hlavných investorov Kobky, a preto by stačilo jedno kývnutie Aelininho bývalého pána a dvere by sa zamkli – a klient a jeho osobná strážkyňa by odtiaľ nevyšli živí.

No vo vzduchu visela otázka, prečo Arobynn pristal, aby sa stretli tu.

A preto sa Aelin dívala na druhú stranu sály k miestu, kde sedel muž, ktorý jej život rozbil na márne kúsky.

Stiahlo jej žalúdok, ale usmiala sa na Terna. „Vedela som, že si na krátkej reči.“

Aelin sa zdvihla od baru a vkĺzla do davu, skôr ako jej stihol vrah niečo odseknúť. Cítila, ako sa jej Ternov pohľad zabodáva medzi lopatky, a vedela, že by tam najradšej vrazil svoj meč.

Neobzrela sa, len mu ponad plece ukázala prostredník.

Vyštekol príval nadávok, ktoré jej ušiam zneli krajšie než melódia, ktorá sa ozývala z druhej strany miestnosti.

Všimla si každú tvár, ktorú minula, každý stôl hýrivcov, kriminálnikov a robotníkov. Klientova spoločníčka na ňu upriamila pohľad a rukou v rukavici sa mimovoľne dotkla obyčajne vyzerajúceho meča po svojom boju.

Teba sa to netýka, ale snaha sa cení.

Aelin bola v pokušení zaškľabiť sa na ňu. Možno by to aj spravila, keby sa nesústredila len na Kráľa vrahov. Na to, čo ju čakalo v boxe.

No bola pripravená – alebo aspoň taká pripravená, ako mohla byť. Plánovala to dosť dlho.

Aelin si na mori dopriala jeden deň oddychu a smútku za Rowanom. Keďže ju k férskemu princovi viazala krvná prísaha – a jeho k nej –, jeho neprítomnosť bola ako fantómová bolesť. Stále jej chýbal, hoci bola zaneprázdnená a vedela, že aj keď jej *carranam* chýba, je to plytvanie energiou, za čo by ju nakopal do zadku.

Na druhý deň bez neho ponúkla kapitánovi strieborniak za pero a papiere. Zamkla sa do kajuty a začala písať.

V tomto meste boli dvaja muži zodpovední za to, že zničili život jej aj ľuďom, ktorých ľúbila. Zaprisahala sa neodísť z Riftholdu, kým ich oboch nepochová.

A tak popisala svojimi nápadmi a myšlienkami stránku za stránkou, kým nezostavila zoznam mien, miest a cieľov. Zapamätala si každý krok a výpočet a potom mocou, ktorá jej driemala v žilách, spálila svoje poznámky. Z papiera ostala len hrbka popola, ktorú vietor odviaľ z okienka kajuty nad šíry, nocou potemnený oceán.

Hoci sa na to pripravovala, šokovalo ju, keď niekoľko týždňov nato loď prešla cez nejakú neviditeľnú bariéru a jej mágia zmizla. Všetok oheň, ktorý sa mesiace učila ovládať, zmizol, akoby nikdy nejestvoval. V žilách jej po ňom neostal ani jediný uhlík. Zachvátil ju nový druh samoty – celkom iný ako prázdno, ktoré spôsobila Rowanova neprítomnosť.

Ostala uväznená vo svojej smrteľnej schránke. Schúli-
la sa na svojej prični a spomínala, ako sa dýcha, rozmýšľa
a hýbe v tomto prekliatom tele bez nesmrteľnej ladnosti, na
ktorú sa naučila spoliehať. Bola hlupaňa, keď dovolila, aby
sa pre ňu tieto dary stali barličkou, lebo nebola pripravená
na to, že jej ich znova niečo vytrhne. Za *toto* by ju Rowan
rozhodne nakopal – hneď ako by sa z toho šoku sám spa-
mätal. V tej chvíli bola rada, že ho presvedčila, aby ostal.

Preto vdychovala slanosť oceánu a dreva a pripomína-
la si, že ju naučili vraždiť holými rukami, skôr ako sa na-
učila rozťapať kosti svojím ohňom. Nepotrebovala zvý-
šenú silu, rýchlosť a svižnosť svojej férskej podoby, aby
pokorila svojich nepriateľov.

Muž zodpovedný za jej brutálny výcvik – muž, ktorý
bol jej záchranca aj mučiteľ, no nikdy sa nenazval otcom
či bratom – bol od nej vzdialený len niekoľko krokov. Ešte
stále sa rozprával so svojim veľaváženým klientom.

Aelin potlačila nervozitu, ktorá sa jej pokúšala ochro-
miť končatiny, a chystala sa s ladnosťou mačky prejsť po-
sledných šesť metrov, ktoré ich delili.

No vtom sa Arobynnov klient postavil na nohy, vyšte-
kol niečo na Kráľa vrahov a nahnevane vykročil k svojej
spoločníčke.

Mal síce plášť s kapučňou stiahnutou hlboko do čela,
ale okamžite ho spoznala podľa chôdze. Spoznala tvar
jeho brady aj napriek tieňom. Prezradilo ho, ako sa ľavou
rukou mimovoľne dotýkal pošvy meča.

No pri boku mu nevisel meč s hruškou v tvare orla.

A nemal na sebe čiernu uniformu – len nevýrazný hne-
dý odev špinavý od krvi a blata.

Schmatla prázdnu stoličku a pritiahla ju k stolu, kde nie-
koľko mužov hralo karty. Klient so svojou spoločníčkou ne-
stihli spraviť ani dva kroky, keď vklzla na miesto, spomali-
la svoj dych a počúvala. Traja chlapi pri stole na ňu zazreli.

Nevšímala si ich.